

Lejlighed have Lov til at beklage mig over — hvilket jeg tror at kunne gøre med fuld Ret —, at den højtærede Indenrigsminister ved første Behandling af dette Lovforslag har afgivet Løfter, som ikke kunde opfyldes, hvad han formentlig maatte vide. Det har ikke lettet Forhandlingerne i Udvalget, der har været hemmet af, at Partiet Venstre er bundet saa stærkt til det konservative Folkeparti netop paa dette Omraade, at Partiet overhovedet ikke har kunnet optage en Realitetsforhandling om noget som helst Spørgsmaal, som det konservative Folkepartis Repræsentanter ikke vilde gaa med til.

Naar der for dette Lovforslags Vedkommende i Modsætning til, hvad der gælder om de fleste øvrige Nedskæringsforslag, enten de nu allerede har været til anden Behandling i dette høje Ting eller venter paa at komme det, overhovedet ingen Ændringer foreslaas, saa skyldes det hovedsagelig, at Talen her er om Undtagelsesbestemmelser. End ikke de beskedne Ændringer, den højtærede Indenrigsminister af saglige Grunde rent foreløbigt stillede Forslag om i Udvalget, har det konservative Folkeparti villet gaa med til, medmindre Socialdemokratiet saa vilde tage Medansvaret for hele Loven. Ikke en Gang hvor det drejede sig om den nødvendige Klaring af Loven har Partiet Venstre været i Stand til at gennemføre Ændringer. Partiets Ordfører, det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch), rettede Henstilling til Ministeren om gennem Regulativer at fastslaa det, som man ellers helst vilde have indføjet i Loven som Ændringer til § 17 f. Eks. Men kan man bære sig saaledes ad? Kan Regeringspartiet være bekendt at gennemføre en Lov, der udtrykkelig siger, at i samme Øjeblik der f. Eks. i Rønne er en Konflikt, som omfatter 3 Arbejdsmand, skal alle Arbejdsmandenes Arbejdsløsheds-kasseafdelinger lukkes? Naar Ministeren i Udvalget har stillet foreløbige Ændringsforslag til Klaring af denne Urimelighed, kan man saa være bekendt at undlade at gennemføre disse Ændringer og indskrænke sig til at henstille til Ministeren at udstede Regulativer, der i Virkeligheden kommer til at gaa stik imod Lovens Ordlyd? Paa samme Maade med de andre Ting, som Venstres Ordfører nu henstiller til Ministeren at udstede Regulativer om. Mig bekendt er der neppe nogen i dette Land, som stærkere end Partiet Venstre til enhver Tid er gaaet imod, at der lovgives gennem Regulativer, og derfor synes jeg, at hele den Maade, dette Lovforslag er blevet behandlet

paa i det høje Ting, giver mig Lov til at sige, at vi staar overfor en Undtagelseslov, en Lov, ved hvis Tilvejebringelse man ikke fra Venstres Side, som Følge af de bindende Aftaler, man har med det konservative Folkeparti, uden dets Tilslutning har kunnet gennemføre selv nødvendige saglige Ændringer, som kunde gøre det muligt at arbejde med Loven. Under de Forhold har vi naturligvis fra vor Side ikke andet at gøre end at protestere og lade Befolkningen vide, at Lovgivningen paa dette Omraade foregaar saaledes, at de, der betaler den væsentligste Del af det, der skal ydes i Henhold til denne Lov, de, der selv har skabt den Institution, som er nødvendig for dens Opretholdelse, de omtrent 300 000 Arbejdsløshedskassemedlemmer og de omkring 500 000 socialdemokratiske Vælgere, der ved sidste Valg stemte paa vort Parti, sættes fuldstændig ud af Spillet; Regeringen kan som Følge af de Aftaler, der er truffet med det konservative Folkeparti, end ikke faa indsat nødvendige Ændringer i Lovforslaget. Er man bange for at lade Lovforslaget komme over i det andet høje Ting igen? Det maa man aabenbart være, for ellers vilde det vel have været muligt at overbevise det konservative Folkepartis Repræsentanter om, at man ikke kan være bekendt at gennemføre en Lov, som straks efter dens Vedtagelse maa suppleres med Regulativer, der paa afgørende Punkter gaar imod det, som i Virkeligheden er Lovens Ordlyd. Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale, at man stemmer imod Lovforslaget.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg maa med den ærede Ordfører for Udvalget, det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch), meget beklage, at der ikke som Resultat af Udvalgsforhandlingerne her er opnaaet Enighed om det foreliggende Lovforslag. Af de Forhandlinger, som førtes i dette høje Ting for nogen Tid siden, og som førte til Udvalgsnedsættelsen, syntes der jo at fremgaa visse Muligheder for, at Enighed kunde opnaas, i hvert Tilfælde Mulighed for, at en Forhandling derom kunde føres med Udsigt til et Resultat. Jeg byggede først og fremmest denne Formodning paa, at hvad Hovedpunktet i Lovforslaget angaar, nemlig § 13 angaaende Beregningen af Stats- og kommunalt Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, gav den socialdemokratiske Ordfører, det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen), i overordentlig anerkendende Vendinger sin Tilslutning til Lovforslagets Princip, hvortil kommer, at det ærede Medlem paa